

М О Т И В И към Присъда № 23/21.03.2024 година, постановена по НОХД № 101/2024г. по описа на РС-Елхово:

Наказателното от общ характер производство е образувано въз основа на внесен от РП-Ямбол обвинителен акт ведно с БП № 42/2024г. по описа на ГПУ-Елхово, с който подсъдимият **М.С.М. /M.S.M./, гражданин на Сирийска арабска република**, е обвинен в извършване на престъпление **по чл.279, ал.1 вр. чл.18, ал.1 от НК**, за това, че на 29.02.2024 г., около 22:00 ч., в района на ГКПП - Лесово, извършил опит да влезе през границата на страната от Република Турция в Република България, без разрешението на надлежните български власти, като деянието останало недовършено по независещи от дееца причини.

Съдът е дал ход на делото при условията и по реда на задочното производство - в отсъствието на подсъдимия, но с участието на служебния му защитник, назначен от фазата на БП – адв.Пламен Марков от АК-гр.Ямбол, като е приел, че са налице предвидените в закона предпоставки за разглеждане на делото по този ред. Съдът е счел, че разглеждането на делото в отсъствието на подсъдимия не би попречило за изясняване на обективната истина по делото.

В съдебно заседание участващият по делото прокурор А.С. – зам.адм.ръководител-зам.районен прокурор при РП-Ямбол, поддържа повдигнатото против подсъдимия М.С.М. обвинение в извършване на престъпление по чл.279 ал.1 вр. чл.18, ал.1 от НК, като по изложени съображения и доводи, позовавайки се на доказателствената съвкупност по делото, намира същото за доказано по категоричен начин както от обективна, така и от субективна страна. Предвид на това представителят на обвинението моли съда да признае подсъдимия М.С.М. за виновен по повдигнатото му обвинение, като смята, че са налице многобройни смекчаващи отговорността обстоятелства, поради което предлага при условията на чл.55 ал.1 т.1 и ал.2 от НК да му се наложи наказание 1 година лишаване от свобода, което да бъде отложено за изпитателен срок от 3 години, както и глоба в размер на 500 лева.

Назначеният в хода на бързото производство служебен защитник на подсъдимия М.С.М., адв.Пламен Марков, в хода на устните прения счита, че от субективна страна деянието, за което е повдигнато обвинение против подзащитния му не е осъществено, тъй като той се е явил на граничния контрол, направил е опит да влезе легално като емигрант в България. Или според защитата дори и от обективна страна престъплението, в което е обвинен подсъдимия М.С.М., да осъществява престъпния състав на чл.279, ал.1 вр. чл.18, ал.1 от НК, то изцяло липсва субективния елемент „умисъл“, тъй като се установи, че подсъдимия се е явил на ГКПП без да се крие, без да бяга, носил е документи в себе си и ги е представил. Предвид на това адв.Марков пледира съдът да признае подзащитния му за невиновен по повдигнатото му обвинение и да го оправдае.

Съдът след като прецени събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, и като съобрази процесуалната им годност, приема за установени от **фактическа страна** следните факти, а именно:

Подсъдимият М.С.М. /M.S.M./, е роден на 07.01.1995 г., в гр.Дер Алзор, Сирийска арабска република и е гражданин на тази страна.

Съгласно обясненията му, дадени в хода на БП в качеството му на обвиняемо лице, приобщени по реда на чл.279 ал.2 вр.с ал.1, т.2 от НПК, същият преди около пет години, на неустановена дата, е напуснал родината си по произход – Сирийска арабска република, поради военните действия и нелегално е влязъл на територията на Република Турция, в гр.Истанбул, където се установил и започнал работа в сладкарски магазин. Тъй като от известно време живота в Турция станал труден и отношението към сирийците не било добро и ги депортират обратно, подсъдимият решил да се придвижи до европейска страна, където да пребивава и работи, като премине през Република България. Тъй като не притежавал надлежно разрешение да влезе в Република България, подсъдимият решил да стори това не

по предвидения от закона начин - без съответно разрешение на надлежните органи на властта и не през определените за това места. Във връзка с това си решение подсъдимият М.С.М. се свързал чрез социалните мрежи с неустановено по делото лице – каналджия, който да го преведе през границата между територията на Р Турция и Р България срещу сумата от 6 000 евро, като го качи на някакъв камион, който да го закара до гр.София.

На 28.02.2024г. вечерта, в гр.Истанбул подсъдимият С.А.А., заедно с още едно момче – сирийски гражданин, били качени в автомобил и извозени до гр.Одрин, където пренощували. На следващия ден, 29.02.2024 г., каналджията закарал подсъдимия М.С.М. и неговият спътник до района на турско-българската граница. Там отворил вратата на един камион и им посочил да се скрият зад шофьорската седалка, под леглото. Скоро дошъл шофьорът на камиона - неустановено по делото лице и потеглили към граничната зона. След като преминал турското КПП, в безмитната зона камионът спрял и водачът дал на подс. М.С.М. и спътника му по един бял лист, като им казал да вървят в посока граничния пункт на ГКПП - Лесово и да се движат около камионите като да се преструват на водачи на камион.

По същото време, като Началник IV смяна на ГКПП - Лесово служебните си задължения изпълнявала свидетелката Й.А.Г.. Около 22:00 ч. свидетелката била уведомена от колегата си от видеонаблюдението, че докато наблюдавал влизащите в страната товарни автомобили, забелязал две лица, движещи се в посока от Р Турция към Р България, близо до сградата за дезинфекция на път към изходящо трасе на товарните камиони, Св. Й.А.Г. незабавно се качила на платно „Изход на товарни автомобили“, придружена от колегите си мл. инсп. П.С. и мл. експерт Д.С.. На платно „Изход на товарни автомобили“ свидетелката и колегите й установили две движещи се пеша лица, които веднага щом забелязали служителите на ГКПП - Лесово, променили посоката си на движение и тръгнали обратно към Р Турция. Пътят им пресякъл служител, извършващ контрол на входящото трасе. На място пристигнали служители на „Гранична полиция" и са задържали подсъдимия М.С.М. и спътника му.

Така на 29.02.2024 г., в района на ГКПП - Лесово, подс. М.С.М. извършил опит да влезе през границата на страната от Република Турция на територията на Република България, без знанието и разрешението на надлежните българските власти, като деянието останало недовършено по независещи от дееца причини.

При задържането у подсъдимия е бил намерен национален документ за самоличност, като самоличността му е била снета от разследващия орган по лична карта № 14309607, издадена на 09.07.2009 г. в Сирийска арабска република и по негови данни. Лицето е идентифицирано с имената: - **М.С.М. /M.S.M./**, роден на 07.01.1995 г., в гр.Дер Алзор, Сирийска арабска република, гражданин на Сирийска арабска република. Тази самоличност подсъдимият е заявил чрез преводач, пред разследващия орган, при привличането и разпита му като обвиняем в хода на БП, както и от личната му карта. Така установената във фазата на БП самоличност се възприе и от съда в хода на съдебното производство, предвид наличието на представен и в хода на съдебното следствие документ за самоличност на подсъдимия.

При разпита си в хода на БП подс.М. се е признал за виновен по повдигнатото му обвинение по чл.279, ал.1 вр. чл.18, ал.1 от НК и е дал кратки обяснения за времето и мястото на опита за преминаване на държавната ни граница, вкл. и че не е имал надлежно разрешение да я премине, поради което е ползвал услугите на каналджия, като е направил опит да премине през границата от Република Турция в Република България, не по установения за това ред. В обясненията на подсъдимия, приобщени към доказателствената съвкупност по делото, чрез прочитането им по реда на чл.279 ал.2 предл.ІІ-ро вр. с ал.1 т.2 от НПК, същият е заявил, че целта му е била да стигне до европейска държава.

От приложената в материалите по БП справка за съдимост, с рег.№

24030100500009956 от 01.03.2024г., издадена от БС при Районен съд-Елхово, след направена справка в ЦБС при Министерство на правосъдието, се установи, че подсъдимият М.С.М. не е осъждан.

Горната фактическа обстановка се възприе от настоящия съдебен състав въз основа на събраните гласни доказателства – от обясненията на подсъдимия, приобщени чрез прочитането им по реда на чл.279 ал.2 предл.ІІ-ро вр. с ал.1 т.2 от НПК, с които същия изрично е заявил, че се признава за виновен по предявеното му обвинение, от показанията на свидетелката Й.А.Г. /началник смяна ГКПП-Лесово, служител в ГПУ-Елхово към РД“ГП“-Елхово/, дадени в хода на съдебното следствие и от писмените доказателства, приложени по делото и приобщени към доказателствения материал чрез прочитането им по реда на чл.361 вр.с чл.283 от НПК.

Обясненията на подсъдимия, макар и средство за защита, кореспондират с останалия доказателствен материал, поради което съдът ги възприе за достоверни. Същите съдържат фактически твърдения относно времето и мястото на извършване на деянието, както и такива относно формата на вината и мотивът за осъществяване на инкриминираното престъпление.

Показанията на разпитания свидетел Й.А.Г. се кредитират от настоящия съдебен състав като достоверни, логични и последователни. Липсват индиции за предубеността на свидетеля. Показанията на този свидетел кореспондират с останалия доказателствен материал по делото, в т.ч. и с признанието на самия подсъдим, че е извършил вмененото му престъпно деяние. Възпроизведените от свидетеля Георгиева факти са пряко относими към мястото и механизма на осъществяване на престъпното деяние.

Писмените доказателства, приложени по БП № 42/2024г. по описа на ГПУ-Елхово /справка за съдимост на подсъдимия, Експертна справка № 59/2024 от 19.02.2024г., копие от документи за самоличност на подсъдимия, Заповед за задържане на лице от 19.02.2024г., Протокол за обиск на лице от 19.02.2024г., Декларация за правата на задържано лице, Разписка за върнати вещи и пари на задържано лице от 01.03.2024г., Приемо-предавателен протокол от 01.03.2024г., Евродак дактилоскопна карта и писмо Рег. № 105450-1086 от 19.03.2024г. на началника СДВНЧ – Любимец /, се прецениха за редовни от външна страна, а като кореспондиращи с останалите доказателства по делото, се кредитират от съда.

От така приетата за установена фактическа обстановка, съдът направи следните **правни изводи:**

От обективна и субективна страна подсъдимият М.С.М. /М.С.М./, роден на 07.01.1995 г., в гр.Дер Алзор, Сирийска арабска република, **гражданин на Сирийска арабска република**, неженен, със средно образование, безработен, лична карта № 14309607, издадена на 09.07.2009 г. в Сирийска арабска република, **неосъждан**, с деянието си е **осъществил престъпния състав на чл.279 ал.1 вр. чл.18, ал.1 от НК**, тъй като на 29.02.2024 г., около 22:00 ч., в района на ГКПП - Лесово, извършил опит да влезе през границата на страната от Република Турция в Република България, без разрешението на надлежните български власти, като деянието останало недовършено по независещи от дееца причини.

В случая **от обективна страна** изпълнителното деяние е осъществено от подсъдимия М.С.М. чрез фактически действия, като направил опит да влезе на територията на страната ни без разрешение на надлежните органи на властта. Безспорно установено от фактическа страна е обстоятелството, че подсъдимият М.С.М. е извършил фактически действия по преминаване на държавната граница, като не е имал разрешение от надлежните органи на властта, които осъществяват гранично пропускателен контрол. Безспорно е обстоятелството, че подсъдимият не е разполагал с необходимите документи за преминаване на държавната граница през съответните КПП, като е предприел преминаване на държавната граница без разрешение на съответните органи за това. По този начин подсъдимият

безспорно е нарушил установения в страната режим и ред за преминаване на държавната граница. Осъщественият от подсъдимия М.С.М. деяние е в изпълнителна форма без разрешение на органи на властта, в хипотеза на влизане в страната, като извършването на деянието е останало във фазата на опита, тъй като не е налице обективно преминаване на държавната граница от страна на подсъдимия. Този извод следва от указаното в т.2 от Постановление № 8 от 28.06.1971 г. на Пленума на Върховния съд на Република България, съгласно което, за да е налице опит към престъплението по чл.279 от НК, е необходимо деяният непосредствено да е започнал преодоляването на надлежния контрол за преминаване на границата или установените от властта специални мерки и препятствия - така, както се установява от фактическа страна по процесното дело. Или, довършено „влизане“ през границата по смисъла на чл.279 от НК от обективна страна, е налице само тогава, когато деяният е преодолял наложения контрол или мерките и препятствията, установени от властта за по-ефикасна защита на границата, каквито доказателства липсват. В конкретния случай, подсъдимия М.С.М. не е успял да влезе в страната ни, защото служителите от граничния контролно-пропускателен пункт своевременно са разкрили опита на подсъдимия да премине на територията на страната ни. Ето защо съдът приема, че подсъдимият е извършил престъпление по чл.279, ал.1, вр. с чл. 18, ал.1 от НК. /В този смисъл е и съдебната практика на ВКС на РБ, изразена и в Решение № 340 от 17.VI.1996 г. по н. д. № 114/96 г., I н. о., докладчик съдията П. Томов/.

От субективна страна инкриминираното деяние е извършено виновно, при пряк умисъл, като подсъдимия, е съзнавал общественотоопасния характер на извършеното, предвиждал е неговите последици и е целял тяхното настъпване. Предприемайки пътуването си, подс. М.С.М. е бил наясно с обстоятелството, че за влизането му в Р България са необходими съответните визови документи, както и за липсата на изискуемите се такива за влизане в Р България, а също и с установения пропускателен граничен контрол при преминаване на държавната ни граница. Освен това е съзнавал, че ще влезе в страната ни без знанието на граничните власти, следователно в съзнанието му е била формирана представата за противоправния характер на деянието и за неговите общественотоопасни последици, които е предвиждал, а от волева страна пряко е целял и искал тяхното настъпване, за да реализира крайната си цел – да влезе на територията на Република България, от където да продължи придвижването си до страна от ЕС, където желаел да заживее. Поради тези си съображения съдът не сподели защитната теза, изложена от служебния защитник на подсъдимия, адв.Марков, че не е налице умисъл в действията на подзащитния му, тъй като противно на изложеното М.С.М. не се е явил доброволно на входящото трасе за извършването му от служителите на ГКПП- Лесово на гранично-пропускателен контрол. От показанията на св.Георгиева се установи, че след като подсъдимият е възприел приближаването на граничните полицаи, се е опитал да ги избегне и е предприел действия по връщане обратно на територията на Р. Турция. Освен това се установи, че документа си за самоличност подсъдимият не е представил на граничните полицаи доброволно, а същият е бил установен у него едва при задържането му, в хода на извършения полицейски обиск, което навява на извод, че М.С.М. не е имал намерение да влезе в страната ни като премине по предвидения ред през гранично пропускателния-визов контрол на входящото трасе на ГКПП-Лесово, съзнавайки че не притежава съответните изискуеми се визови документи за влизане от Р. Турция в Р. България.

Съдът не намери основания за приложението на чл.279, ал.5 от НК, съгласно който текст, не се наказва лицето, което влезе в страната и, за да се ползва от правото на убежище съгласно Конституцията. Съдът счита, че не са налице доказателства по делото, от които да се приеме, че подсъдимият е влязъл в страната ни с цел да търси убежище, поради това, че в собствената си родина е бил преследван заради своите убеждения или дейност в защита на международно признати права и свободи. Изявления в тази насока - че желае да се ползва от убежище в Република България, подсъдимият не е направил нито при задържането си, нито

впоследствие при разпита му в хода на досъдебното производство. Следва да се отбележи и, че цялостното поведение на подсъдимия свидетелства, че преминаването му през границата ни е единствено с цел да достигне територията на страна от ЕС, без да сочи каквито и да било други причини, които да дадат основание за съда да приложи разпоредбата на чл.279, ал.5 от НК.

Предвид изложеното, съдът призна **подсъдимият М.С.М. /M.S.M./, гражданин на Сирийска арабска република**, за виновен в извършване на престъпление по чл.279 ал.1 вр. чл.18, ал.1 от НК.

Причините и мотивите за извършването на деянието. съдът намери в незачитане от страна на подсъдимия на установения в страната ни правов ред и в частност на законовата уредба, регламентираща реда за преминаване на държавната граница, както и в личните мотиви, принудили подсъдимия да напусне доброволно родината си – Сирийска арабска република, а впоследствие и Р.Турция, където пребивавал за кратък период от време, за да премине на територията на държава-членка на ЕС, каквото се явява Р. България.

При определяне на вида и размера на наказанието съобразно изискването на чл.54 от НК съдът намира, че макар престъплението, извършено от подсъдимия да е против дейността на държавни органи, то в случая извършеното от подс. М.С.М. деяние по чл.279 ал.1 вр. чл.18, ал.1 от НК не се отличава с по-висока степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на престъпления от същия вид, като се съобрази и с динамиката на този вид престъпления понастоящем в страната ни. Съдът отчете и ниската обществена опасност на подсъдимия, който до настоящия момент не е бил осъждан, имал е добросъвестно процесуално поведение в хода на БП, правейки самопризнания по предявеното му обвинение, с което е съдействал за разкриване на обективната истина по делото. Взеа се предвид и подбудите, мотивирали подсъдимия да извърши вмененото му престъпление, както и механизма на извършването му, а също и младата му възраст. Посочените смекчаващи обстоятелства биха могли да бъдат определени както като многобройни, така и като изключителни, за да се определи наказание при условията на чл.55 от НК. При тези фактически констатации, и при наличие на многобройни и изключителни смекчаващи вината на подсъдимия обстоятелства, както и с оглед изпълнение на целите на наказанието, съобразно изискването на чл.36 от НК – да се поправи и превъзпита дееца към спазване на законите и добрите нрави, да се въздейства предупредително върху него и му се отнеме възможността да върши други престъпления и да се въздейства възпитателно и предупредително върху другите членове на обществото, **съдът наложи на подсъдимия М.С.М. наказание лишаване от свобода по чл.279 ал.1 вр. чл.18, ал.1 от НК при условията на чл.55, ал.1, т.1 и ал.2 от НК под предвидения в престъпния състав на чл.279 ал.1 от НК минимум от 3 години лишаване от свобода, а именно: - ПЕТ МЕСЕЦА лишаване от свобода, както и на основание чл.55 ал.2 от НК наложи на подсъдимия кумулативно предвидено в престъпния състав на чл.279 ал.1 от НК наред с наказанието лишаване от свобода наказание глоба в полза на Държавата в размер на 500.00 лева**, като за това се съобрази с тежкото материално състояние на подсъдимия, липсата на работа и доходи.

Относно прилагането на разпоредбата на чл.66 ал.1 от НК: Съдът прецени, че са налице предвидените в посочената разпоредба условия за прилагането на този вид /условно/ осъждане спрямо подс. М.С.М. за деянието по чл.279 ал.1 вр. чл.18, ал.1 от НК, в извършването на което бе признат за виновен. А именно: подсъдимият към датата на извършване на инкриминираното престъпно деяние не е бил осъждан на лишаване от свобода за престъпление от общ характер, наложеното на подсъдимия наказание лишаване от свобода за срок от 5 месеца е от вида, за който е допустимо отлагането на изтърпяването му /лишаване от свобода/ и същото е в рамките до три години. Съдът намери, че за поправянето и превъзпитанието на подсъдимия и за постигане целите на наказанието,

визирани в разпоредбата на чл.36 от НК, не е необходимо наложено на М.С.М. наказание лишаване от свобода, да бъде изтърпяно ефективно, тъй като личността му не е с висока степен на обществена опасност. Предвид на това, на основание чл.66 ал.1 от НК съдът отложи изпълнението на наложеното на подс. М.С.М. наказание лишаване от свобода за срок от 5 месеца, за изпитателен срок от **ТРИ години, считано от датата на влизане на присъдата в сила.**

На основание чл.189 ал.3 от НПК съдът осъди подсъдимия М.С.М. да заплати направените във фазата на съдебното производство разноски в размер на 7.72 лева /изплатени от бюджета на съда пътни разноски за разпит на свидетеля Йорданка Георгиева/, както и 5.00 лева държавна такса при служебно издаване на изпълнителен лист, платими в полза на бюджета на съдебната власт, по сметка на РС-Елхово.

На основание чл.189, ал.2 от НПК съдът постанови направените по делото разноски за преводач в хода на БП в размер на 45.00 лева, да останат за сметка на органа, който ги е направил – РД”ГП” – Елхово.

Воден от гореизложеното, съдът постанови присъдата си.

РАЙОНЕН СЪДИЯ:

/М. Кирова/